

PARLA-HO AMB L'EMMA

Encara no eren les sis del matí quan em vaig despertar, el sol no havia sortit i el meu despertador no havia sonat. Vaig baixar a buscar l'esmorzar com cada dia, el meu pare ja estava a la cuina preparant-lo i l'única cosa que vaig fer jo va ser asseure'm a la cadira a esperar que estigués llest.

Jo estava mirant el telèfon tranquil·lament quan de sobte el meu pare va fer un crit, òbviament em vaig espantar i vaig anar a veure que havia passat. L'ou que estava preparant s'havia caigut a terra esquitxant-ho tot. Aquell fet em va deixar pensatiu, com si això ja ho hagués viscut. No li vaig donar gaire importància perquè ja sabia com era el meu pare de despistat i vaig estar segur de que això li passava sovint.

Quan ja vaig acabar l'esmorzar, vaig anar a dutxar-me i a vestir-me per anar a l'institut. A l'entrar a la dutxa vaig descobrir que no hi havia aigua calenta, justament com ahir. Vaig continuar com si no passés res i a l'acabar vaig vestir-me i em vaig dirigir cap a la parada de l'autobús, que com cada dia anava pleníssim. Davant meu hi havia una senyora de molta edat que, la pobra, anava més lenta que un cargol. És per això, i perquè el bus anava ple de gom a gom, que el vaig perdre, i per a no arribar tard vaig córrer tot el trajecte., exactament com ahir. Un altre cop em vaig posar a pensar, hi havia massa coincidències i jo encara no entenia el perquè.

Al cap d'un quart d'hora corrent vaig arribar a l'institut on em vaig trobar amb l'Emma. L'Emma era la meva millor amiga, ens coneixíem de tota la vida i ja érem inseparables. Ella era una noia primeta i baixa, amb els cabells llisos i castanys i amb uns ulls verds que enamoraven a qualsevol. Era de les més intel·ligents de l'escola i tothom li tenia enveja a causa d'això. Ens vam saludar, com cada dia, amb dos petons a les galtes i finalment em va dir:

-Has estudiat per l'examen de biologia?

Al dir-me això em vaig quedar molt estranyat. Aquest examen l'havíem fet ahir.

-David? Hola?

-Eh si si, vull dir no. L'examen de biologia el vam fer ahir. Que no ho recordes?

-Com que el vam fer ahir? Au va, no m'intentis enganyar!

-Que t'ho dic de veritat! Mira, si vols t'explico tot el que surt.- ella em va escoltar, però no em va fer cas.

Una hora després vam acabar l'examen i em va venir corrents a dir-me que tenia raó, que tot el que li havia dit era veritat.

-Veus com t'ho deia. Això ho vam fer ahir. La veritat és que des de que m'he llevat noto alguna cosa estranya, com si tot el que passés avui ja hagués passat. El meu pare ha trencat un ou, després no hi havia aigua calenta, més tard he perdut l'autobús i finalment l'examen de biologia.

-Això no pot ser, segur que ho deus haver somiat.

-Que et dic de debò que no ho he somiat, que tot això ja ho he viscut.

Vam seguir barallant-nos durant molta estona. Que n'era de tossuda l'Emma!

Al final va cedir i em va deixar explicar-li tot detalladament, des de que em vaig despertar el dia anterior fins aquest matí. Quan vaig arribar a la part de que havia estat assegut a la teulada de casa perquè no podia adormir-me, es va quedar pensant. Seguidament em va fer una pregunta:

-Ho havies fet mai això de sortir a mitja nit?

-No, perquè? Creus que te alguna cosa a veure amb el que està passant?- vaig preguntar.

-Tinc una teoria, però es molt esbojarrada. Atent: i si algú ens ha esborrat els records del dia anterior per alguna raó i tu, al no estar dins de casa no t'ha afectat aquesta nit?

-Apa, on vas tu ara? Això s'assembla a una sèrie d'aquestes de la tele que estan de moda ara- li vaig dir divertit.

-Que no estic fent broma, tot el que passa a les sèries s'acaba fent realitat. Si vols, aquest nit t'ho demostro. Abans d'anar a dormir quedem a la teulada de casa teva, demà descobrirem si la meva teoria és real.

La mateixa nit l'Emma es va presentar a casa meva, els meus pares ja havien anat a dormir i ella i jo vam pujar fins la teulada, allà vam estar una bona estona fins que ens va entrar son i vam decidir que ja n'hi havia suficient per aquella nit.

L'endemà, el meu pare havia tornat a tirar l'ou, la dutxa no treia aigua calenta, vaig perdre l'autobús i efectivament hi havia examen de biologia un altre cop. Va ser llavors quan ens vam adonar de que la teoria de l'Emma no era equivocada. Aquell mateix dia li vam explicar tot als nostres amics i vam tornar a fer el mateix, tots es van quedar desperts i al dia següent ho recordaven tot.

Però encara no en teníem prou, cada tarda quedàvem i pensàvem perquè es produïa aquest fet. Van sortir moltíssimes idees, però cap d'elles suficientment creïble. Fins que a en Jaume va començar a parlar com si res:

-Jo crec que algú ens està utilitzant, per algun experiment o alguna cosa similar, potser ens han tancat aquí per aprofitar-se de nosaltres.

Ena vam mirar tots estranyats, en Jaume no era precisament el que se'n diu una persona llesta, però aquell cop estàvem tots d'acord en que tenia raó. Algú estava a sobre nostre vigilant-nos per alguna raó que no sabíem.

El mateix dia a la nit vam sortir tots de casa i vam intentar buscar qualsevol pista que ens ajudés a corroborar el que en Jaume havia dit. Ens vam separar en grups per fer una recerca més amplia. Jo anava amb l'Emma com sempre i ens havia tocat buscar pel costat oest de la ciutat. De sobte vam sentir unes veus i ens vam amagar ràpidament.

-Estic cansada d'aquesta feina, això d'anar casa per casa cada nit és molt avorrit. A part de que si algú es desperta ja podem córrer perquè si ens descobreixen...- va dir una de les dues veus.

-Tens tota la raó, hauríem de queixar-nos al director. Qualsevol dia aquest pla es descobreix i... espera, no has sentit res?

Acabava d'esternudar, l'Emma em va frotar un clatellot i es va posar el dit a la boca en senyal de silenci. Vam veure que les dues dones s'apropaven a nosaltres i per instint vam arrencar a córrer. Ens va semblar haver-les despistat

quan vam arribar al carrer major on tots els nostres amics estaven esperant. Vam explicar-los tot el que havíem sentit però abans d'acabar van aparèixer les dues dones amb tres homes més darrera. Ens havien enxampat.

Vam córrer tot el que vam poder per escapar-nos d'ells però no vam poder, ni un de nosaltres es va escapar.

Ens vam despertar en una sala blanca, estàvem tots junts però faltava l'Emma. Em vaig preocupar molt, i si li havien fet alguna cosa? Estava molt nerviós fins que per fi la vaig veure entrar per la porta. Es va asseure i ens va contar el que li havien dit.

-Tot això té una explicació – va dir lentament- estan fent un experiment per comprovar si aquest model de vida, controlat pel govern que manipula les nostres activitats i respostes a uns estímuls determinats, és el més adient per a la societat del futur. Una societat sense llibertat d'opinió i per això més fàcil de portar caps als objectius finals del govern de torn. Aquesta ciutat és una primera prova, si funciona ho expandiran per tot el món. Aquest experiment porta en pràctica 4 anys i mig, mig any més i aconseguen el que es proposaven, que totes les ciutats siguin iguals i així poder controlar-les. Però aquella nit no es van fixar en les teulades, no et van esborrar la memòria David, i ara per culpa nostra hauran de tornar a començar des de zero. Podeu pensar que és molt millor, que encara tenim cinc anys per parar-ho, però això no serà així.

-Però perquè ens expliquen tot això?- va dir en Jaume tallant-la, una cosa que odia molt l'Emma és això, que la tallin.

-Si em deixessis acabar ho explicaria – el que deia- ens estan dient això perquè ens tornaran a esborrar la memòria i volen que almenys ens acomiadem els uns dels altres.

Estàvem tots deprimits, ens havia costat molt arribar allà i ara tot s'acabaria. Seguidament se'm va ocórrer una cosa, vaig arrencar una pàgina d'una revista, vaig escriure una cosa i me la vaig guardar a la butxaca. Van entrar uns homes amb unes mascaretes i ens van tirar un gas, poc a poc vaig anar agafant son fins que al final vaig caure adormit.

Encara no eren les sis del matí quan em vaig despertar, el sol no havia sortit i el meu despertador no havia sonat. Vaig baixar a buscar l'esmorzar com cada dia, el meu pare ja estava a la cuina preparant-lo i l'única cosa que vaig fer jo va ser asseure'm a la cadira a esperar que estigués llest. Em vaig posar la mà a la butxaca i vaig notar alguna cosa. Era una nota que deia "*ens esborren la memòria, parla-ho amb l'Emma*".

No vaig entendre que volia dir exactament, però de seguida vaig descobrir que passava alguna cosa important i que havia de parlar urgentment amb l'Emma.

Pseudònim : BAM03